

Szerkesztőség:
Kaszinó-utca 1. szám földszint.
Bérmontellon leveleket csak ismert
kézírt fogadunk el.
Kéziratokat vissza nem küldünk.
Kiadóhivatal:
Petőfi-utca 1. sz. (Ungerleider Albert
könyvnyomdájában.)
Hirdetések díjazásba szerint.
Egyes szám 5 kr., ünnep- és vasár-
nap utáni szám 3 kr.

ARADI KÖZLÖNY

POLITIKAI, TÁRSADALMI és KÖZGAZDASÁGI NAPI LAP.

Megjelen kétfő és hánnapok után is.
Előfizetési árak:
Helyben házas hordva.
Egész évre 12 ft
Fél évre 6 ft
Negyed évre 3 ft
Egy hónapra 1 ft
Vidékre postán küldve:
Egész évre 14 ft — kr.
Fél évre 7 ft — kr.
Negyed évre 3 ft 50 kr.
Egy hónapra 1 ft 20 kr.
Hirdetések helyben ártózkodók.
Százalékot nem adunk.

Nem ieszünk meg verekedés nélkül.

Budapest, július 23.

Ebből nagy hecc lesz. A két császár találkozására nem pusztán látogatás, a diplomáciában nincs olyan, mivelhogy a diplomáciában éppen úgy van mint az életben, hogy ott, ahol az érdekek ki nem egyenlíthetők, ott az őszinte barátság... nem lehet, aféle ezél tehát, melyet a két császár személyes barátsága, az érdekek kiegyenlítése nélkül képezhet, a német uralkodót nem vezette Oroszország földjére, hanem ami vezette, a reménység, hogy az érdekek igen is kiegyenlíthetők s a barátság megszilárdítható.

Nemcsak a német, de az orosz diplomácia részéről is érezni kellett eme találkozás szükségességét, mert a viszony a két uralkodóház közt nagyon feszült kezdett lenni, s lélektani valóság, hogy a feszült viszonyok közt élők a legesélyesebb dolog is összeveszhetnek, mert ilyenek közt minden eszmecsere, ki van zárva, míg ellenben azok, kik szíves viszonyok közt élnek, nagy dolgok felett is megalkudhatnak. Az a kombináció tehát, hogy a császártalálkozás a személyes barátságnak is uttorója legyen, igen alapos, de hogy ez a személyes barátság más egyébre aztán ne szorítkozzék, s az érdekek kiegyenlítése nélkül is fenntartható legyen, a józan ész feltevésével ellenkezik.

Sőt többet mondok! Minden kudarc kikerülése tekintetéből, az ily találkozásnál még is szükséges, hogy a szőnyegre hozandó tárgyak már előlegesen megbeszélve legyenek, s mindkét oldalon hajlandóság mutatkozzék arra, hogy talán-egy kis engedményt egyik is, de a másik is tehet még a megpecsételő béke, — s mondjuk hozzá, — barátság érdekében. Hogy tehát a szövetséges kormányok a találkozás intenczióit ne ismernék, az fel nem

tehető, de hogy a sikerben nem egészen biznak, O Felségének a Kuhn tábornagynagy felmentése alkalmával tett ama kijelentése, hogy „a hadseregnek teljes készletben való tartása“ igényli e változást, — teljesen bizonyítja.

Mire e sorok napvilágot érnek, már többet tudunk, de annyit előlegesen is bizonyosra merek venni, hogy a császártalálkozás vagy teljesen sikertelen lesz, — ami azonban nem valószínű, — vagy alkudozásnak nyit utat ama kabintettekkel, melyek a dologban érdekeltek vannak s melyek hozzájárulása nélkül a két császár „megegyezés“ „megállapodásnak“ nem tekinthető.

Es itt fog kezdődni a hecc, a mi edes ellenzékünk hadával. Itt fog előállni hős Apponyi Albert és fogja csalással vádolni a kormányt, a mint azt Jász-Berényi diplomáciája előtt jó előre ki is jelentette, mert tagadhatlan, hogy a nemes grófnak érdeke van. Mert hogy edes ellenzékünk drága hada előtt, vagy annak vehemens mérsékelt része előtt tekintetbe jönné, vajjon az alkudozások mi alapon indulnak meg, arról szó sincs; mert legyen az akár fehér, akár fekete, akár kedvező, akár kedvezőtlen kilátással, de hogy a kormányt csalással vádolni, az Jász-Berényiben, menyőrgések és villámok közt, s az ahoz értő jászberényi diplomácia helyesítő éljenzése közt ki lesz mondva, s hogy abból sem Apponyi, sem az ellenzékí sajtó nem enged, fel lehet róluk tenni.

Nagyon természetes! Mert a mint egyszer arról van szó, hogy „alkudozás“, azzal ki van mondva az is, hogy a merrev álláspont fel van adva, s miad két fél adhatni vagy engedhetni véi valamint. Lehet, hogy teljesen lényegtelen, s hogy inkább a látszat mint a dolog lényegének érdekében, csak hogy a tartáhatatlan feszült állapot ki legyen simítva valahogy. Sőt fogadást lehetne

tenni, hogy ezenképpen intézettek el a puskaporos hordók felett sziporkázó vitás kérdések, ha ugyan elintéztettek. „Nesse semmi, fogd meg jól“, ennyiből fog állni az engedmény mindkét részről, csak éppen hogy a tisztességes visszavonulást lehetségessé tegye.

A kiegyezés tartóssága, más kérdés sőt elképzelhetetlen egy oly kiegyezés, mely a további surlódásokat kizárja, éppen azért lehetségessé, hogy ami e gordiusi csomó megoldásában dönteni fog, az a kard lesz. De hogy a császár találkozás után egyik se következzék be, nem vagyok képesek elképzelni.

Csak az a bizonyos, hogy nagy hecc előtt állunk.

Vagy az ellenzékkel fogunk verekedni, a mi kisebb baj lenne, vagy a muszával, de hogy a verekedés nélkül nem leszünk meg, azt az a politikai érzék mondja, mely az azzal foglalkozóknak már előre jelzi az időjárást.

G. B.

A honvédségi orvosok ügye. A honvédelmi miniszteriumban a honvéd egészségügy és honvéd orvosi szolgálatban szükségessé vált czélzert javítások és intézkedések felett — mint a „Hircsarnok“ írja — a napokban szaktanácskozány volt, melyen Zsoldos ezredes elnöklötte alatt több magasrangú tiszt és honvéd főorvos vett részt. Ekkor a következőképpen kidolgozott szabályzatok kerültek tárgyalás alá: 1. Szervi határozmányok a honvéd orvosi tisztikar kiegyezésére. 2. Az orvosok előléptetési szabályzata. 3. Az orvosok minősítvényi táblázatának kiegyezésére vonatkozó szabályzat. A szaktanácskozány alaposan megvitatta e szabályzatokat s a tárgyalás eredményéről jelentést tett a honvédelmi miniszternek, kihez egyszer, mind a kijavított szabályzatokat is feltesztette.

Ö Felsége jubileumához.

A bécsi lövészek — mint már említettük, — meghívták magyarországi kollégáikat az ö felsége negyven éves jubileumára rendezendő lövészünnepélyre Bécsbe. Az „Egyetértés“ is ajánlotta a magyar lövészeknek, hogy ebben az ünne-

pélyben részt vegyenek. Az erre vonatkozó sorok olvastára Irányi Dániel a következő sorokat intézte a nevezett laphoz:

Korintczia, jul. 21.

Nem kis meglepetéssel olvastam az „Egyetértés“ azon cikkét, a melyben ajánlja a magyarországi lövészeknek, hogy az ö felségének, mint osztrák császárnak negyven évi uralkodása emlékére rendezendő ünnepélyre kapott meghívást elfogadják, illetőleg abban részt vegyenek.

Meglepetéssel azért, mert ily tanács azon kívül, hogy a lap irányával, sőt magukkal a cikk bevezető fejtéjezéseiével s a történelmi visszapillantással nem egyez, határozottan ellenkezik a magyar közjoggal s a nemzet érzelmeivel.

A szomszédi viszonyoknak, az udvariasságnak vannak ugyan követelményei, de vannak korlátai is, a melyeket alkotmányos polgárnak, a nemzettel együtt érző hazafinak átágnia nem szabad.

Hiba fognak az említett ünnepélyben való részvétel egyszerű udvariassági ténynek jelenteni ki a magyar lövészek; az osztrák s alkalmint a többi népek is azt az osztrák császárnak Magyarország felett is negyven év óta törvényesen gyakorlott uralkodása elismerésnek fognak tekinteni. Ezt pedig, mint alkotmányos polgárok, magyar lövészeink nem akarhatják s nem engedhetik meg.

Ugyan gondolják meg honfitársaink, vajon elfogadják-e osztrák szomszédjaink a mi meghívásunkat, nem mondom április 14-ének, hanem csak márczius 15-dikének, vagy Lajos napjának az ünneplésére?

Ha majd elérkezik a 67-iki koronázás huszonötödik évfordulója, ám ünnepejék meg azt, ha tetszik, a magyar lövészek és mások, az ellen törvényes szempontból nem lehet majd tenni kifogást, mert azóta törvényes királyának ismeri el az ország a közös uralkodót, de tartózkodjanak az ősi alkotmányuk s a nemzet érzelmeinek megsértésétől.

Irányi Dániel.

Az „Egyetértés“ azonban nem osztja az Irányi aggodalmait és midőn felszólalást közli, a következő helyes észrevételt teszi azokra:

Tisztelt barátunk felszólalása és a kérdéses cikkünk szelleme között, azt hisszük, senki sem fog ellentmondást fölfedezni, s ki ez utóbbit figyelmére méltatta. Annak a cikknek a megírására egy más lapban megjelent közlemény szolgáltatott alkalmat, melyben a bécsiek meghívása áradó örömmel fogadták, a nélkül, hogy egy szóval is érintve volna, hogy ö felségének, mint osztrák császárnak negyven éves uralkodása sem történelmileg sem közjogilag nem azonos ugyanannak, mint magyar királynak is uralkodásával. Mi tehát csak történelmünk és közjogunk egyedül

helyes álláspontját tartottuk kötelességünknek megvédeni egy oly esetleges balértelmezés ellen, a melyre a magyar lövészek megjelenése alkalmat szolgáltatna, ha ki nem volna emelve, hogy ezek ott csak mint meghívott vendégek vannak jelen a jelenléttől semmi közjogi következtetés le nem vonható.

Hogy mint magán személyekre egészen a tettségükre bízunk ott lenni, — az igaz. Tették azért, mert egy felől nem kívánánk belényulni senkinek az egyéni elhatározásába, s mert más felől nem láttunk abban semmi veszedelmet, ha abban az ünnepélyben, mint privát személy, néhány magyar ember is részl vesz. A mint hogy nincs semmi veszedelem abban, ha a francziák, németek vagy kínaiak meghívódnak republikánus vagy császáru-nnepeikre s mi azokon megjelenünk.

Csak a nemzetet nem kívánjuk ott reprezentálni, mert ahhoz sem joguk, sem okuk nincs, s ez esetben nem csak a nemzetet jönnének összehittözésbe, mely őket ezzel meg nem bízza, hanem oly tényről is, mely már annyira megmáshatatlant a történelemben, hogy azt meghamisítani sem sikerülhet senkinek.

Hogy az osztrákok oly értelmet igyekeznek majd tulajdonítani néhány magyar lövész jelenlétének amaz ünnepélyen, a mely ellen velünk együtt az egész magyar nemzet, közjoguk s a história tiltakozik: az megeshetik. De azért van sajtónk, parlamentünk s a nyilvánosság egyéb közegei, hogy az így lábra kapható balmagyarozatokat a helyes utra igazítsák annak idején. Saját elhatározása indokainak mindenki maga adhatja legilletékesebb urát, — miért volnánk éppen mi kivétel a szabály alól?

Külföld.

A köztársaság hódítása. A francia köztársaság konszolidációjának legveszedelmesebb ellensége kétfő — mint táviratilag már jeleztük — nagy csapás járult Boulanger Ardèchejében megalakított. A boulangizmussal egyen estzen seb, sokkal végzetesebb lehet, mint az, a melyet képviselője és szenátorja Neullyben kapott. Ez utóbbi rövid pár nap alatt kigyógyult, az előbbiből aligha egy könnyen s minden bizonnyal nem egyhamar.

Lemondott „Nord“ megye képviselőtéről, mint azt előre kizirkalmazott s a szavazás megtörténte előtt gunykosaj között

Az „ARADI KÖZLÖNY“ tárczája. (Julius 25.)

Fürdő-saison.

IX. PAULIS.

Az „Aradi Közlöny“ eredeti tárczája.
Azt tetszik talán mondani, hogy Paulis nem fürdőhely. Már pedig én be fogom bizonyítani, hogy az, a bevezetésükben leírom a paulisi életet úgy a mint van.

Ez az élet máris magában rejti kezdeteit a nagy jövőnek, mely Pauliera vár, vagy a melyre Paulis vár. Mindenek előtt Paulianak van korzója, a vasuti induló és érkező háztól a Neumann kertig vezető fasor, mely a kőn nyaralók sétáló és találkozó helye. Ezen szokatlan sietni minden vonat induláskor a pályaudvarhoz, hogy részeseüljenek az egyik legfőbb élvezetben, a távozkók, érkezők és átutazók látásában. Vajjon kitől jön, a ki megy, vagy kihez megy, a ki jön, vagy hová megy a ki le nem száll. Ez mind találgatások és kombinációk tárgya, s az idő igen kellemesen telik vele. De fordulnak itt elő néha kellemetlen, s olykor érzékeny jelenetek is. A kellemetlen az, mikor nem jött meg, a kit vártak, s nagy szerencsén, hogy nem halja a reá szórt megjegyzéseket. Az érzékeny jelenetek pedig azok, mikor bucsuznak atól, a kit nem szívesen éresztenek el. Az utóbbiak többnyire férfiak, a kik nem tudják, hogy mi jobb: Paulison lenni a feleségnél, vagy Aradon szalmaövegyeskedni. A sok munka, a „haszthatlan“ teendők néha napokig a városban tartják őket, s csak mikor megunták már a kosztot, mennek ki megint Paulisra. Ez a meg-megújuló vis.ontlítás és bucsuzás egyik nem megve-tendő fűszere a nyaralásnak. Egy-két napig aztán Paulison edesebb minden. (Tessék Baraczkát is hozzá venni, mert ez tulajdon-

képen össze van forrva Paulissal, bár némi kényes-értségből, mert t. i. azok a bizonyos fűzetjegyek csak Paulisig érvényesek, s nem utolsó élvezet nekünk paulisnaknak, hogy a baraczkaiak kénytelenek előttünk elmaszírozní.)

De térjünk vissza eredeti témánkhoz. A korzon kívül van Paulianak egy nagy sétakertje, mely a tulajdonos Neumann kapitány sziveségéből nyitva van a közönségnek. Szép nagy árnyas kert ez, szarados fákkal, s alig van a környéken nyaraló hely, mely ilyen pompás stánnnyal díszkedhetnék. Paulis amateur fényképezése egyébiránt e kertnek nem egy pontját örökítette már meg vasárnapi csoport-felvétel-leivel. Minden vasárnap készül hat-hét csoport kép, s ha nyilvánosság elé kerülnek, aligha nem kaposok lennének e képek, mert sok szép aradi hölgyet ismerne fel rajtuk a közönség. Talán a körülöttük aztán egygár ismert aradi — udvarlót is. Hiába Paulis nagy vonzerőt gyakorol most.

Egy bajunk van: az országát pora, s ezért nagy csapás Pauliera, hogy Boros Béni végkép elköltözött innen. Ő már indítványokat kezdett tenni egy közös lo-csoló beszerzésére nézve, de az ő távozásával a dolog abban maradt. A Boros Béni Kölosey-egyleti nagyerdeki felolvassásában (mely Aradot harmincz év múlva festi.) szerepelt egy hajózható osatorna is Paulistól Aradig. Félő most már, hogy Boros Béni elköltözésével ezt a osatornát is elveszti Paulis, s előreláthatólag Gurahonostól fogják azt Aradra vezetni.

No de ha a kereskedelmi jövőről le is kell mondanunk, megmarad a remény, hogy első rangú nyaraló és fürdőhelylyé válunk. Már szemet vetettek Pauliera a pénzés emberek is, s kerteket és telkeket készílnék itt vásárolni. Mult vasárnap is a legregibbaradi szántásztól többen voltak kőnn Paulison, nyilván azzal a szándékkal, hogy az intézet és saját pénzeik gyűmlöcsöző elhelyezésére szondirozzák a rendkívül kedvező talajt.

S most következik a bizonyítás, hogy Paulis máris fürdőhely, s ez ismét a derék Neumann kapitány érdeme, a ki megértve a közönség óhaját és a kor intő szavát, olyan forma kabinokat építtetett a Maros partjára, a minők a tengeri fürdőkön vannak, s ezen felül gondoskodott egyéb eszközökről is, melyek a fürdőt kényelmessé és élvezetessé teszik. Csináltatott két kisebb tutajt, melyekben magas pozánkra erősített nemzeti zászlók lobognak vitorláként. Ezek a kis tutajokon lehet aztán ide s tova osónakászni, fürdő toletében a vízbe ugrálni, a tutajt tolni, meg felmászni. Aradi ember, aki legnagyobb élvezetnek tartja, ha a Zemplényi terraszán ülhet, alig alkothat magának kellő fogalmat erről a mulatságról, a mig nem látja. Van azután egy ózapa is. De ne tessék megjedni, nem eleven: különben szereshetünk majd később ilyent is a Balatonból, a melyben — az újságok híre szerint — a krokodilusok megtelpedtek. A mi ózapank, csak akkor válik elevenné, a mikor Arad egyik legszebb hölgye szokott rajta a felbillenes veszélyeivel küzdeni és bájosan sikongni.

Hát azt mondom én kérem alászan, hogy a Marosban fürdhetnek másutt is, de nem úgy mint Paulison. Ismétlem, hogy a paulisi fürdőéletnek nagy jövője van, s rendeznek olyan szokások meghonosodni, a minők csak tengeri fürdőkön tapasztalhatunk. A hölgyek fürdő-toileteje is megfelelő ennek, sőt alakult egy társaság, férfiakból és nőkből, mely este gyönyörű holdvilágnál tengeri fürdés módjára élvezi a Maros vizét s tolják a tutajt közös erővel.

No de nem ereszkedem részletetbe mert attól tartok, hogy kijön egész Arad városa a paulisi Maros-partra. Most pedig még küsdünk a kezdet nehézségeivel s egyelőre nem sok kabinnal szolgálhatunk.

Paulis — tengeri fürdő. Nagyon kérjük Boros Bényt: vegye fel ezt is nagyszerű programjába, s tartson meg bennünket továbbra is kegyeiben. Az idegen — forga-

lom emelésére szolgáló bizottságnak, mely Arad városában okvetlenül meg fog alakulni, lesz feladata majdan megtenni a többi megkivántató lépéseket. Hotelt vagy hoteleket, s szebbnél-szebb nyaralókat az első aradi takarékpenztár közbenjöttével fogunk építeni. Erre nézve már is birjuk az irányadó férfiak biztató ígéréseit. Hogy időnként dalgály is legyen, arról az erdélyi hegyek fognak gondoskodni.

Paulis amateur fényképezését pedig arra kérjük, hogy bucsússa nyilvánosságra minél előbb a paulisi látképek „views of Paulis“ első sorozatát, talán a létesítendő fürdőalap javára.

Mindezekből tetszik látni, hogy nem olyan semmi dolog az, a mi Paulison történik, hát még a mi történni fog. Ezekről is majd a fait tartjuk a közönséget.

Csapkodnak a hullámok...

(Iszlottól.)

— Az „Aradi Közlöny“ eredeti tárczája. — Mező-Bánhegyes, július 23.

A minap végigsétálván Bánhegyes főterén, kalauzom ünnepelesen mutatott egy tornáozós, salugateres, a falsúti építkezések sokott eablonja szerint készített házra: „No, urak, ez a legregibb ház e községben.“

Mint általában a régiségeket, arszulatomnak bizonyos kegyeletességéből akartam szemügyre venni az első vályogfalat, mely első fundamentuma volt a mai virágzó emporiumnak. Körülbátem meredek szűpdelét, vakító fehér oldalát s csecebecsékkel dusan megrakott utószára néző ablakát. Valami idilli volt ez a városi természetnek. Egyszerre csak a sugár tornáozon futott végig szemem, ennek zöldre festett, rácos ajtója felett a következő numerust láttam álméködve: 1857.

Kisérőmhöz fordultam. — Hogyan, hát 1857-ben renoválták ezt a házat? — Nem azt, uram. — Oklühnyire látult a borsó szemem. — Hát? — Ebben az évben épült. Mert ez a

falu legfiatalabb kincstári telepítés, öszoce kora hitelen keresztelvéli szerint 31 év. — most aztán valami szerényesébe is burkolódott a szava, mikor folytatta: valóban még gyermekkorát éli.

Bámulva néstem végig a házak egyenes sorát, a osint, az európai rendezettségét. Hízzen ez bámulatos. Harminczeg év az semmi. Csodás eredmények előttem, ki ismerem a telepítések módját, azt, hogy a kincstári telepítések sohae vagyonos népégek, hanem mindig vagy árris suttjotta szőgyény, vagy élni nem tudó proletár nyert otthont, kinek ahhoz, hogy telepét rendezze, minden anyagi eszköz hiján évtizedek voltak szükségesegek. Megbámultam a pályás tisztaságú falut a maga tornáozós, nádfedeles házaival, melyből kivaknak egy-egy kőház cserépfődelével, száraz kapujával, városi módra készített ablakával. Temploma az igaz, nincs. A szentegyház szép békeséggel testvérkedik a közigazgatással, lévén az épület fele táncszáha, a hol M.-Bánhegyesen igazgató tesznek a lopott liba ügyében s rendezkesnek a szerb-övis írtása tárgyában. — Ha jól emlékszem magán a templomon is díszleg kemény. De ez magában nem diasharmonia. — Mellette ott van a lelksúr lak ügyes folyosójával leül, hogy mint e község apránként megveddik, lassan-lassan Csánádmegye egyik legrendezettebb, legvagyonosabb, legmagyarabb helyiségeké fog kialakulni.

Es most térek át tárcsám tulajdonképerit tárgyára.

A telepítéssel együtt jött szeretett notárius: Pali bécsi. Eleinte az öszvevődött népek októktó kellett, ott volt Pali bécsi, ki fokokként a telepítéssel együtt angirozott és ma minden eredménye a virágzó községnek az ö nevéhez van kötvé. De ez az érdemes urat a mult napokban elharosolta Battonya városa, megválasztván jegyzőjévé, a mint egyrészt bizonyos bősékséggel tekint a mbánhegyesi a „maga nevelésére“, épp olyan fajtalammal veasi kedvezésnek távozott.

De hát: „Meghalt a király! Eljen a király!“ Es élteik hegyen-völgyön, akarom mondani azon a végtelen rónán, melynek kiéhetlen telvénye, forrása minden iteni jólétnek.

Érősen szerveskednek a pártok, vagy s hogy tárcsám fején mondom: „Csapkodnak a hullámok.“

felolvasott nyilatkozata bizonyítja, csupán csak azért, hogy a felosztás és alkotmány revízió elveszett ügyét a kamarától a választókhöz felbuzdassa. A bonapartisták és royalisták fellebbezése az Ardeche megye választói, fellebbezését visszavetették világosan és határozottan, mert a felosztás és a revízió legfőbb ellenzőiként szereplő oportunisták táborát szaporította Beaussier megválasztása által.

Felbuzdított a leköszönt tábornok Dorogme megye választóihoz is, ott sem kapott elégtelt. A bonapartisták, féltve e biztos megyéiket, ellenjelöltet állítottak fel Boulanger-vel szemben, Taillefer-t, ki — bár a választás eredménye még egészen nem ismeretes, — utját vágta Boulangernek feljűsen.

Az oportunisták azonban nemcsak Ardeche megyében, de Franciaországnak Párizs után legnagyobb városában — Lyonban is győztek.

A másrészt köztársasági szellem hódító terjedése néze a fentjezt választás eredményénél nagyobb sulyokat tartjuk Carnot köztársasági elnök csendes, de mélyreható akcióját. Jellemző mozzanatot képezte ezen állásfoglalásnak az is, hogy a július 14-ki nagy lakomán, a melyre Floquet egybevitte Franciaország mai vezetői, a köztársasági elnöke csak azon feltétellel mellett jelent meg, hogy ott kivüle senki sem emel szót. Nem feltűnő vágyás vagy autokratikus hajlam sugalta Carnot-t, e kívánalmában. Mi sem áll oly távol jellemétől, mint ilyenek. Csak kizártak akarta látni azt az eshetőséget, hogy az intoleráns radikalizmus pártoszlóra használja fel az alkalmat és disharmoniót hozzon az egységes köztársasági ünnepegy jellegűbe.

A köztársaság elnökének jelenleg folyamatosan levő utja hasonlóképp, akarva, nem akarva, caendes, de sikeres propaganda a mérsékelt köztársasági szellem megismosulására. Meg Floquet, a radikális miniszterium elnöke, egyvarangú vadként helyén valónak látta Boulangernek szemrehányást, hogy az orleanista hercegekkel és az egyház embeivel érintkezett, addig Carnot Grenobleban az üdvözítő püspöknek válaszul adta, hogy a köztársaság kormányza az „engesztelés” kormányza. Carnot mondja ezt, a ki, ha helyén volt, mindig résen állott az állam hatalmi körét megvédeni az egyház illeték-telen beavatkozása ellen. Bizonyosság reá állásfoglalása Ferry iskolatörvényét, mely Franciaországot a felekezettel szemben semleges iskolákkal látta el.

Carnot még tovább ment Valenzoban, a hol a püspök ama óhajására, hogy a kormány a gyákorlatban megtegye a szabadságának és testvérségének elvét, Carnot nyilatkozta, hogy a kormány „a tolerancia elvét mindenkor a legmesszebb menő hátrig gyakorolta.” Tényleg

eddig úgy volt, s hogy ez így maradjon, arra nézve a radikálisoknak le kellene mondaniuk programpontjait ama részéről, a melyben az egyház állását s a vallás viszonyát az iskolához, melyet Ferry törvénye megoldott, újra a kamara elé akarják hozni. Carnot állásfoglalása után — úgy látszik — ezt csak a köztársaság elnökének meggyőződése ellenére tették.

Franciászórág békét akar. Waddington londoni francia nagykövét szintén nyilatkozatot tett Londonban, a Mansionhouseban szombaton tartott díszbéd alkalmával. Waddington nagykövet ugyanis odanyilatkozott, hogy a francia nemzet nincs kalandokra hangolva. A nemzet nagy többsége békét kíván és gyűlöli a háborút. Ha azonban provokációkkal ráerőszakolják a háborút, kész és telendő hálaló harcz fejedelmékké. Az iniciatíva azonban sohasem fog Franciaországtól kiindulni, mert az óhajtja a békét s ezt azzal manifestálja, hogy világiállítására meghívja az egész világot.

Legujabb posta.

A lefegyverzés. A párisi „Autorité” cikkére vonatkozólag, mely Vilmos császár pétervári látogatásáról szólva, azt állítja, hogy a császár meg akarja nyerni a czárt a lefegyverzés eszméjének és hogy Bismarck Herberth legközelebb Párisba utazik, hogy ott a hatalmat erre vonatkozó határozatát közölje. — „Norddeutsche Allgemeine Zeitung” megjegyzi, hogy a német olvasóközönségnek nem is lehetne oly gyermekes és bárgyu politikai elképzeléseket feltalálni. Az a gondolat, hogy Németország Párisban a lefegyverzés érdekében fáradozzék, annyira együgyű, hogy csak gyermek politikuskoknak lehet szánva.

Uraikodók találkozás. Peterhofból jövő újabb sürgöny szerint, Vilmos császár ismét elhalasztotta elutazását és így csak szerdán reggel utazik Stockholmba. A program szerinti megállapodást mindennap megváratják. Vasnap isteni fészket tartottak a protestáns-egyház és később a görög egyháznak, míg Vilmos császár és Henrik herceget Alexej nagy herceg fogadta. Ezután hetven teritükü dejeuner volt, harminczan az erkevény, negyvenen pedig a képtermekben étkeztek és pedig külön asztaloknál, melyek körül 10—10 személy foglalt helyet. A császár asztalánál ültek Vilmos császár, Henrik herceg, Alexej és Vladimir nagyhercegek, Maria Pavlovna és Erzsébet Feodorovna nagyhercegnők, Giers és Bismarck Herbert. A hatalkodás alkalmával az első kocsiiban a czár és a trónörökös, a másodikban a czár neje gyermekeivel, míg Vilmos császár Vladimir nagyherceggel ült egy kocsiban. Fél hétkor nagy díszbéd volt, melynek befejeztével az egész peterhofi alsó park kivilágítottak. Tíz óra után a kronstadti kikötőben a hajók nagy-szerű tüzijátékot rendeztek és a rendkívül nagyszámú közönség Vilmos császár iniciatíva felkérésére élénk lelkesedésbe tölt. A közönség még késő éjjel is folytatta sétáit a parkban; Vilmos császár és Henrik herceg egy ideig észrevétlenül sétáltak a kastély kertben, de midőn a közönség észrevette és felismerte őket, lelkes éjzenésekbe tört ki.

Az „Extrablatt” jelentése: A czár — hir szerint — ózkor, Kopenhágából Pétervárba való visszautazásakor fogja Vilmos császár látogatását vizsgonozni.

Távirat.

— A császár-találkozás. — Pétervár, július 24. (Az „Aradi Közlöny” eredeti távirata.) Tegnap délelőtt a két császár jelen volt a Krasznajezseloban tartott katonai gyakorlatokon, melyek fényesen sikerültek. Este Vilmos császár résztvevett a görög királyné nevenapja alkalmából Pavlovszkban rendezett ünnepélyen. Ma délelőtt Vilmos császár a „Hohenzollern” fedélzetén reggelit adott, melyen a czári pár is részt vett. A reggeli után Vilmos a legszívélyesebben elbucsuza a czárnétól, a czárral elutazott Kronstadtba.

„ARADI KÖZLÖNY”

(Még jelen mindennap.)
Előfizetést feltételei.
Helyben házhoz hordva:
Egy évre ..... 12 frt — kr
Fél évre ..... 7 „ — „
Negyed évre ..... 3 „ — „
Egy órára ..... 1 „ — „
Vidékre szétküldve:
Egy évre ..... 14 frt — kr
Fél évre ..... 7 „ — „
Negyed évre ..... 3 „ — „
Egy órára ..... 1 „ — „
Felkérjük lapunk azon előfizetőit, kiknek előfizetése június végén lejárt, hogy az előfizetést a mielőbb megtegyék, nehogy a lap szétküldésében fennakadás álljon be.
Az „Aradi Közlöny” kiadóhivatala.

NAPTÁR.

Július 25. Szerda, Római katolikus naptár: Anny. Prot. naptár: Jóni, Mater. Görög-ortox naptár: (július 16.) Sziszto. Nap két órá 27 percek, nyugszik 7 órá 30 percekor.
— A Közlöny-könyvtár” kedden és szombaton délután 3—4 órá között délelőtt 11—12 óra között használható.

HIREK.

Arad és vidéke.
— A képviselőválasztók ideiglenes névjegyzéke még csak a mai napon lesz közszemlre kitéve a város ház tanács-termében, ezután a bizottság legközelebb a beadott észrevételeket felett fog határozni és véglegesen megállapítja az 1889. évi képviselőválasztók névjegyzékét.
— Az aradi vendéglők és kávéházok egylete — mint már említettük — felebbez a horfogyasztási illeték felemelése ellen.

Hűtőn tartott gyűlésén az egylet elhatározta, hogy a reálok néze sérelmes közgyűlési határozat megsemmisítése iránt testületileg is tisztelegni fog a helygymnáziumnál. A küldöttség tagjai lesznek Schörr Albert egyleti elnök, Novotny Lajos és Barabás Béla egy eszléti titkár. E küldöttséghez mint értesülünk a bortermelő részéről Varjassy József és a borkereskedők részéről Domány József is csatlakozni fognak.

A cizkoradó. A temesvári m. kir. pénzügyigazgatóság által a következő sorok közlésére kértünk fel: A alulirt m. kir. pénzügyigazgatóság által ezennel közhírré tétetik, hogy a cizkoradóról szóló 1888. évi XXIII. t. cz. 65 §-a szerint mindazok, kik 1888. évi augusztus hó 1-ső napján a cizkorból (re-paeazukor, nádeazukor) 100 kilogramm-nál nagyobb készlettel bírnak, kötelesek annak tisztaságát, valamint a helyet és a helyiségeket, melyekben a cizkorokészlet tartják, 1888. évi aug. hó 1-től számított 3 nap alatt az illető pénzügyi szakasznak, melynek területében üzleteket tartják, két példányban kiállítandó írásbeli jelentésben, — melyhez a nyomtatványok az illető pénzügyi szakasznál ivenként 2 krajczárnyi előállítás irán befizetés mellett kaphatók. — bejelenteni. Ezen cizkortermelvények, ha csak eladás, fogyasztás vagy másnemű felhasználás céljából nem kell csomagolatlannul maradniok, a pénzügyi közegeket által hivatalos zárjegyekkel látnak el; minél fogva az említett felek kötelesek, az 1888. évi augusztus hó 1-ső napjánál kor lezár cizkortermelvényeket 1888. évi augusztus hó 3-áig, az ezen nap után beszerzett hivatalos zárjegyekkel még szinte el nem látott és az 1888. évi augusztus hó folyamata alatt üzleti helyiségekbe bevitt cizkortermelvényeket pedig 24 óra alatt, a hivatalos jegyek alkalmazása céljából, az erre hivatott pénzügyi szakasznál szintén írásban két példányban bejelenteni. Különösen figyelemmel tettek a felek, hogy ezen cizkorokészletek a tulajdonosok által nem adóztatandók meg. Ezen bejelentés elmulasztása, valamint a helytelen bejelentés, ha a különbözét 5 százaléknál többet tesz, a be nem jelentett cizkortermelvényiség, illetőleg a bejelentett és a talált cizkortermelvényiség közötti különbözét, minden 100 kilogrammjá után 11 forinttal büntetetik.

A töt gyermekek és a panszláv sajtó. Előre látható volt, hogy az a humá-nus tény, hogy a felvidékről egy csomó anyátlan, apátlan, legnagyobb részben minden apolás és gondozás nélkül szükkölködő szerencsétlen árvt a hatóságok gondozása alá vettek Aradon és vidékén tisztességes nevelést biztosítaniak részükre, fellármázza az egész panszláv sajtót. Hogy mennyire meg-e lapok nemzetiségi szenvedélye, arra mutatónl közöljük az alant következő formelvényeket, csak annyit jegyezvén meg, hogy ha az embereket ama ténye, mely az árvtakat megment s kenyérhez és tisztas élelmódhoz juttatja, egyértelmű a rabzol-gakereskedéssel, akkor bizonyítanl az lenne humánus eljárás, ha ezeket a fiukat otthonukban, a hol a szláv propagandának ki-ebb gondja is nagyobb volt, minthogy ne-

klk kenyert és ruhát biztosítson, éhen veszni s a társadalomra veszélyes existenciákká fejlődni hagyta volna. A kérdéssé rekriminációkból lime egy pár mutatóvány:

A „Narodny Listy” azt írja, hogy az „ugynevészett” árvák erőszakosan elragadtattak és elhurcoltatnak nevelő-lőlk vagy szüleitől s hogy az anyák vagy nevelő rokonok, hallván, hogy a szomszéd-ban szedik el a gyerekeket, a gyermekek fel ordoke, barlangokba s pásztor-kunyhókba menekülnek s a zaandárok nyomon követik őket. Olykor oly jelenetek következnek, a minőket az ember fiatal korában képes könyvekben a szegény szerencsének fog-ságáról s rabigába hajtásáról olvasott: az anyák sírása és rimánkodása hatás nélküli marad, a töt „árváknak” muszáj az alföldre menni s az anyáknak vagy nevelő rokonoknak alig engedték meg, hogy gyermekeiktől bucsut vegyenek. S mi történik ezekkel az erőszakosan elhurcolt gyermekekkel? Kérli a „Nar. Listy”. „A magyarok nemzetik részére jaiasárokat nevel-nek belőlük, felel a kérdésre. . . A „Nar. Listy” elnevezi az árvák áttelepítését em-bertelenségnek, skandalumnak, a milyen Európában a török jaiasárokat a nem fordult elő s azt hiszi, hogy ezen hallatlan, az em-beri existenciára és természetes fejlődés jogát megtagadó „prostitutió” sokkal hosszabb ideig tartott, semhogy a kormányt felleg-hatalatlan téletenségéül fel nem rászna. A „N. L.” szerint az összes európai kultúra értéket kétségbe kellene esni, ha ezen brutalitás „fentről” tovább is megtörténik vagy hallgatag támogatnánk. Ugyancsak arról a tárgyrol irt a „Hlas Naroda” is és pedig hasonló hangon. Ez utóbbi lap cik-keket így fejezte be: „Hol maradt ez esetben a szabad honpolgárok személyi joga, hol a személyi szabadság, hol az emberi érzés, hol a családi érzelmi iránti pietás? Faj-dalmasan esik ezen eseményekre tekinteni, melyhez hasonlók csak azon országokban fordulnak elő, a hol még mindideig úzik vagy túrik a rabzol-gakereskedés.”

Hajóozás. Kosztolányi Lajos megyei iktató, ki 1879. óta áll Arad-ár-megye szolgálatában, hosszas betegség után tegnap éjjel meghalt. Temetése ma délután 5 órakor lesz. A halálesetről a család következ gyászjelentést bocsátotta ki: Nemes kosztolányi Kosztolányi Károly és neje szül. Nigreis Ottilia a saját, úgy fia ifj. Kosztolányi Károly és neje, valamint számos más rokon, barát és ismerősei nevében já-dalomtól megtört szívvel jelenti szeretett fia, illetőleg testvér, rokon és barát nemes kosztolányi Kosztolányi Lajos Aradmegyei tisztviselőjének, folyó évi július hó 23-án, éjjeli fél 12 órakor életé-n 28-ik évében, hosszu és szenvedés után történt gyors elhunytát. A boldogult hűt teteimi folyó évi július hó 25-án délután 4 órakor fognak „Csutak Károly aradi első temetés rendező intézete — Entrepria des pompes funébraes” által Bathvány utca 37. számú házból, a helybeli róm. kath. sarkertben örök nyugalomra tétetni. — Az en-gesztelő szentmise-áldozat pedig július hó 28-án, délelőtt 10 órakor fog a t. minorita-áták szentegyházában az eg. Urának be-mutatattani. Búke lengjen a korán elhunyt hamvai felett! Arad, 1888. jul. 24.

Öngyilkossági kísérlet. Ördög Mátyas 24 éves aradi illetőlegű ásvédgyúnt úgy látunk megszállta az ördög és öltö-kelte, hogy életének végét vet. Hogy szic-dékat végrehajtja, tegnap déiben lement a kat felfedezze, mesélnie kell majd arról nekem! En sokkal különbnek találom, hogy ön még emlékszik réám, mint megforditva, azonkivül emléktől birtam az ön képét! Ezalatt Helens mosolygott. Ön most már nem hasonlít annyira keresetlő szent Jauoshoz, csakhogy éppen olyan komolyan néz ki. Emlékszik még szavára, hogy az anya és gyermeke közti szeretet nem szíthetik meg soha, mert ez a természetek egy törvénye? Milyen igazas volt! Csak az idő kellett nekem ahhoz, hogy ezt meg-ismerjem. Anyám és én azóta sohasem ta-lálkoztunk, mindazonáltal folyton közelbe-állunk egymáshoz. Ó most bugó katoliku-s. Gondolja meg csak, hogy milyen lánóz jót most össze bennünket és ho-gyan támaszkodhatom most én az életben reá, és hogy formálhatom életemet azon képelet után, a mit az 6 életéről formálók magamnak. Nagyon sokszor ir nekem, soha sem hosszasan, de nagyon szívélyős leveleket, a melyekben mindig biztat, hogy mond-jak el mindent, a mi a lelkeben van. Ve-le és testvéremmel élhetni, az életem álma majd beteljesül egyszer.
— Meg két vagy három évig kell tí-relemmel lennie?
— Igen. Ez idő alatt természetesen nagybátámmal maradok és azután vissza-terek a szeretett Hallingfordba és anyám és nővérem hozzám jönnek. Mily boldogok leszünk akkor együtt! John nagybátám és anyám nem állnak jó lábom egymással, mert atyám végrendelete elidegenítette őket egy-mástól. De legyen csak egyszer huszonegy éves és legyen vége hű gyamságának, majd akkor megismerkednek és megtanulják tisz-telni egymást.
De, — tévé hozzá — én őnt itt olyan dolgokkal tartóztatom le, a mik önt csak csekély érdekkel bírnak. Habár úgy tetszik nekem, hogy már nagyon jól ismerem War-rander ut, még sem vagyok egymának egybe-keletlenek és gondolnom kellene arra, hogy a gyermekkor már véget ért!
— Oh kérem ne fozson meg bizalmi-tól! — mondá Warrender élénken. — A gondolata az ön gyermeki bizalmára sokszor tett jót nekem. Oly sokszor gondoltam öntre vissza. On nem is sejti mennyire örvendek, hogy őnt oly jól és oly boldogan láthatom.
A fiatal lány arcazt egy árny borítottá el.
— Oh igen én boldog vagyok; de alig hiszem, hogy a természetemben lenne, za-jos örömekek átengedni magam!

Mikor ma, úgy vasárnap délelőtt s dé-lutákon a báhégyesi alkotmányos érzé-seknek engedni magát (Gazán ért hozzá) s sutyomban nála rekedt „szűz”-ből (bizony nem a trafikból mérít azt kiló számrá) bejuynt a makraba, egészen romantikus planumok ara-nyozzák be azt a gondolatokot, a mi foglal-koztatja. Hogy lesz is notarius de olyan, aki ne szegényhessen belépni a Pál bácsi örökébe.

S jóleső árúszék egész sora ragyog ar-ozán, ahogy az idegennek elidőszekdik.
— Nem kis sor ez uram! Mikor még nagy Makó város főjegyzője is „pályád-zik”.
Noha, épen az igen tisztelt főjegyző úrról szólva és pedig öszintén: hiba van a kréta körül.
No, nem kell megijedni. Az érzelmek e tekintetben két felé oszlanak, vagy más szóval: az éremnek két oldala van.
Mert a mit főjegyző ur ellen alapos kifogást tenni lehet, ezt a „szűz” piszkos fűszjét szárazölgető egyik alkotmányosatyafi ilyen körvonalozta:
— Mindennel ki vagyok bakulva. He-lyes, hogy eddig nagy Makó város főjegyző-jége volt. Helyes, hogy hozzánk vágódiók. Csak a teatébéli kimut-tása szörnyes a fogyatékos. Nem vagyok képesek elhinni, hogy kibírja egy hosszú tél disznó-torainak a — strapaczióit.
Az elv kimondatott; az elv győzni fog!
Részletesen latoltatik, hogy a kifogás alapos kifogás. Ami igaz, igaz. Minden de-réktség mellett e rut hátrány. Nicsenek lozzásuk a „csinóber” konstellációkhoz. Lehet, hogy a szellemi bombár eléggé telve van, de a testbeli emóciókhoz (a mi egyes nagy lakzik és torokban elmaradhatlan) nem eléggé felfegyverzett a gyomor.
De nyomában ott van a másik párt nyo-mos (tegyünk igazságosak: még bét nem szerepelt) argumentumával. Eppen a főjegyző ur vékonyas termete, a mi kisrajzatja az ambiciók, hogy
„Izen épp ezért kell megválasztani. Meg kell mutatni nagy Makó városának, hogy nem épen a vöröshagyma a minden; hogy a főjegyző nem épen — oly rozsa ma-teria. Hej — és ilyenkor kigyul a báhé-geyisi arozán a lelkesedés langja — ha felhizna a jegyző köztünk, mennyire lepipá-lódná Makó város!

A sürtű fatyúval elfedett jövő mondja meg, melyik nézet fog győzni. Ma még mit sem lehet tudni.
Van azonban több jelölt is. A leg-többnek vékonyas, szornytü reménytelen a „skartja.”

Hogy mennyi fiúkkal megy bele a báhégyesi alkotmányos küzdésbe, kitezésk-éből, mikor egyik pályázótól, a ki melles-leg mondva ez idő szerint egy más faluban szetenőatlenségre beteg jegyzőt helyettesít — így utratja a szót.
— Bizony-bizony jobb hely ez a miénk, mint az a hol most a jegyző ur műkö-dik, ugy-e?
A jelölt ur arca felgyul, mint Szent-iván tüze.
— Meghiszem azt.
— Mondja csak jegyző ur mégis, men-nyi jövedelmé volt az alatt a három hét alatt?
— Hatvan forint.
A kérdésöködő nagyot ümmög. Parolát csap és ballag. Negydedórára kész a han-gulat, hogy:
„A jegyző nem kell, mert a ki három hét alatt hatvan forintot „vasal” össze, mi-kor még helyettes, mennyit fog össze va-salni, ha majd megválasztódik. Csak vasal-jon másutt, náluk ne.”
Es ez megy minden nap augusztus ne-gyedikét, mikor majd felbillen a kocka és Henedikától Benczedáig elhangzik az alkot-mányos mérkőzés esztája és elmaradhatlan tora, de erre az alkalomra már meghívom a Vass-kavéház Pistukiáját, a nagy Macaulayt, hogy jöjjön el és írjuk meg e választás-nak történetét — mutyiba.

F-a.
Monte-Carlo történet.
(Angol regény egy kötetben.)
— „Aradi Közlöny” száma szerkesztés: — (9. folytatás.)
LÓTUSZ.
ÖTÖDIK FEJEZET.
ismét a szülőföldön.
A fiatal ember visszaemlékezett az erdői jelenetre, mintha csak tegnap történt volna, a kis lány felémere és aggodalmára és könyreire. Vajjon még most is egyedül bolyong-e az erdőben, remélve, hogy szent Lucia vagy Heléna lejön az égből és se-gíti, az élet terheit elviselni? Warrender mosolygott, midőn öntudatlan szándékát ki-véve, az ösmert erdőbe fordult. Élénken színezte gondolataiban a gyermek arcvonásait annak tiszta, ártatlan szeméit, a gyermeket, a kinek kezét bucsuzások ory lovagiasan megeskölta.
Vajjon még ma is összehasonlítani-e keresztelőt szent Jánossal? — mondá ma-gában.

Nyár közepe volt és a föld már nem oly tarján szincze, a levegő sem oly él-tető, mint tavasszal! A bokrok lombjai sü-rűek és sötétek voltak és a füvek már tete-me magasságra értek el. A levelek csak egész halon süttögtak, oly caendes volt a légtör. Néha egy kis nyul szaladt fel fé-léken az ut mellett és a madarak dala már elmúlt, mert mindegyik már megtá-lalta párját.
A költészet törvénye szerint Helénának, a felnőtt leánynak ott kellett volna állnia, a hol Heléna, a gyermek elbucsuzott War-renderől. Es ez utóbbi csakugyan azt re-mélte-e, hogy itt fogja találni egykori kis barátnőjét? Es ha nem remélte, miért e családó? Heléna nem volt jelen, hanem minden egyéb épen úgy állott, a hogy em-lékezetében élt: a feltűtéskel borított szik-lafal, a fapad, a moh gyep, a szép fe-nyők, meg a mogyoróbokor is, mely mö-gött megleste egykor a kis örökösöt.

Még egy ideig habozott, gondolkozva a felett, ha vajjon elegejtette-e őt. Legszíve-esebben tette volna azonnal a kísérletet vele, hanem a nagy társaságtól való félelem visszatartotta. Bekanyarult az első utba es végre elért egy szabad magaslátot, melyről homályosan ellátott a kasté-lyig. Ennek homlokzata látszólag ujjonnan volt építve és előtte széles szép gyep- és virággyak területék el és gyönyörű park-ban végződtek, mely észak felől az erdőig nyult. Az épület legérdekesebb része inkább a másik oldalon fektült, a hol a régi koloz-tor és kápolna volt. Az ajlatos barátok ebédőjét felhasználták gazdasági ezékra és a tő be volt töltve. Egy hosszu fasor húzódott a ház előtt és sötét, de festői hát-tért képezt az ódivatu kertnek.

Warrender keresztül haladt a parkon és nemsokára a fasoron nem is gondolva, hogy ez alig lesz a kastély helyes bejá-rata. Egy kis vasrúccszaton át ért be a fa-sorba, de a vén fak árnyéka oly sűrű volt, oly zord, néma és titokzatossá lett fel e hely a vig zölddel és napáugárral szemben, a mit az imént hagyott el, hogy úgy tűnt fel előtte, mintha a mai világól egy távol multba lett volna áthelyezve.

Egy kolostor rásózatot pillantott meg és falomladékot. A fasor közepe felé meg-szakadt az egyenes vonal, a fák ott kevésbé rendezett állottak és a központon volt egy lapos emelvény, melyen egy kis szekrény állott a szent szűz képével. Lászával el volt hintve egy egész halmozód virág, a miket ajtókat kezek hoztak ide. Warrender meaz-szírl nem láthatta a kis pavillont, mert a közel álló fa ágai egészen eltakarták. Mi-

dön közelebb lépett, nagy meglepetésére szemben állott egy fiatal nővel.
A nő is megleltá Warrendert és in-kább az udvariasság, mint az öröm moso-lyával közeledett a fiatal ember felé, bizi-nyosan abban a hitben, hogy hazának egy vendégét látja előlőni; midőn azonban az első tekintetnél meggyőződött, hogy egy ide-gen áll előtte, meglepettnek látzot: és meg-állott.

Warrender levegő kalapját és a fiatal nő egész felületesen köszönt, de mikor köl-önösen megnézték egymást, mindkettőjük vonasai felderültek. Warrender könnyen me-gismerte Helénát, mert arca éveivel képest csak keveset változott, ott volt még az a szeretetreméltó nyugodtság, a tiszta homlok, a nyílt és szomorú tekintet, az ártatlanság és vágycokas ugyanazon kifejezése, mik őt a gyermekben is elbájolták egykor.
— Emlékszik réám, — mondá Warren-der egyszerűen.
Heléna oda nyújtá kezét elpálástolha-tatlan örömmel.
— Oh mennyire örvendek, hogy viszont láthatom őnt. Sohasem tudtam azt a napot felismerni, mikor őn az erdőben oly jó volt hozzám. Már hangjáról is megismertem volna őnt. Tehát őn megtartotta ígeretét?
— Alig mertem remélni, hogy őn még réám emlékszik és szívesen fogadna; de el voltam határozva, hogy magam győzódjem meg a felől.

Sok dolgra emlékszem, a mi öntre vonatkozik — felelt Heléna elpirulva: a töb-bek közt levelemre. Ugyan ostoba kis lány lehettem, Warrender ur, és hogy nevethe-tett őn az őn gyermekies modoromon! Nemde, megakartam osztani önnel vagyonom-mat? — Ceendesen mosolygott es emlékre. Es most őn Branches birtokosa és itt fog letelepedni. Milyen különös! Csak tegnap hallottunk megérkezéséről. John nagybácsi aig várhatja az önnel való megismerkedést; átióvágot, hogy őnt meglátogasson. Ha ké-sőbbent it találja — mert őn itt marad reg-eliré — akkor hallani fogja tőle, hogy hátrahagyott az őn részére egy meghívót ebédre.
— Nagyon kedves öntől, miss Kilyith, hogy mindjárt oly jókárú hozzá. On tudja, hogy őn it a sző szoros értelmében idegen vagyok; még ur. Poyneisset is alig ismer-tem, habár keresztatyám volt és Branchesba sohasem voltam kivéve rövid időre, akkor, midőn oly szerénytelen voltam, átléptei az őn birtokának határát.
— Es azóta őn távol volt? — kérde Heléna. Hallom, hogy Mexikóban tartózkod-tott, hogy a családiasan elöntött város-

kat felfedezze, mesélnie kell majd arról nekem! En sokkal különbnek találom, hogy ön még emlékszik réám, mint megforditva, azonkivül emléktől birtam az ön képét! Ezalatt Helens mosolygott. Ön most már nem hasonlít annyira keresetlő szent Jauoshoz, csakhogy éppen olyan komolyan néz ki. Emlékszik még szavára, hogy az anya és gyermeke közti szeretet nem szíthetik meg soha, mert ez a természetek egy törvénye? Milyen igazas volt! Csak az idő kellett nekem ahhoz, hogy ezt meg-ismerjem. Anyám és én azóta sohasem ta-lálkoztunk, mindazonáltal folyton közelbe-állunk egymáshoz. Ó most bugó katoliku-s. Gondolja meg csak, hogy milyen lánóz jót most össze bennünket és ho-gyan támaszkodhatom most én az életben reá, és hogy formálhatom életemet azon képelet után, a mit az 6 életéről formálók magamnak. Nagyon sokszor ir nekem, soha sem hosszasan, de nagyon szívélyős leveleket, a melyekben mindig biztat, hogy mond-jak el mindent, a mi a lelkeben van. Ve-le és testvéremmel élhetni, az életem álma majd beteljesül egyszer.
— Meg két vagy három évig kell tí-relemmel lennie?
— Igen. Ez idő alatt természetesen nagybátámmal maradok és azután vissza-terek a szeretett Hallingfordba és anyám és nővérem hozzám jönnek. Mily boldogok leszünk akkor együtt! John nagybátám és anyám nem állnak jó lábom egymással, mert atyám végrendelete elidegenítette őket egy-mástól. De legyen csak egyszer huszonegy éves és legyen vége hű gyamságának, majd akkor megismerkednek és megtanulják tisz-telni egymást.
De, — tévé hozzá — én őnt itt olyan dolgokkal tartóztatom le, a mik önt csak csekély érdekkel bírnak. Habár úgy tetszik nekem, hogy már nagyon jól ismerem War-rander ur, még sem vagyok egymának egybe-keletlenek és gondolnom kellene arra, hogy a gyermekkor már véget ért!
— Oh kérem ne fozson meg bizalmi-tól! — mondá Warrender élénken. — A gondolata az ön gyermeki bizalmára sokszor tett jót nekem. Oly sokszor gondoltam öntre vissza. On nem is sejti mennyire örvendek, hogy őnt oly jól és oly boldogan láthatom.
A fiatal lány arcazt egy árny borítottá el.
— Oh igen én boldog vagyok; de alig hiszem, hogy a természetemben lenne, za-jos örömekek átengedni magam!

BUDAPESTI TŐZSDE.

Julius 23-án.

	Pénz	Áru		Pénz	Áru		Pénz	Áru
M. kir. arany. adóment. 4g	102 10	102 40	Magy. orsz. bank részvény-társaság			Záloglevelek.		
" papíráradék adóment. 5g	90	90 30	Osztrák hitelintézet	311	311 20	M. földhitelint. papírréték 5g	102 75	103 25
M. vasuti köl. 120 frt o. é. (300 fe.) 5g	151 25	152 50	Osztr.-magyar bank	878	880	" " " " 4g	100 50	101
M. v. köl. 120 frt egyes dbkban	150 50	151	Pesti magy. iparbank	153	154	" " " " 4g	95 25	96 65
M. 1869. kel. v. á. kötv. (els.) adóment. 5g	97 50	98 50	Pesti magy. keresk. bank	712	715	" jelzálogbank 5g	132	132 50
M. 1873. kel. ár. v. szb. (els.) adóment. 5g	126 50	126 50	Bécsi bizt. társulat	200	205	" " " " 5g	102 50	103
M. 1876. kel. aranyban (els.) adóment. 5g	115	115 60	Bécsi élet- s jár. bizt. társ.	210	212	Kisbirt. orsz. földh.-int. 5g	101 50	102
M. kir. nyerevény-kölesön 100 frt 50 frt drbjá	129 50	130 50	Első magy. általános bizt. társ.	3050	3060	Osztr.-magyar bank o. é. 5g	101 75	102 30
Tiszai és szegedi kölesön 4g	124 30	125 50	Foncfere pesti bizt. társ.	71	72	" " " " 4g	99 90	100 60
M. k. földm. kötvények 5g	105	108	Magyar-francia bizt. társ.	176	180	" " " " 4g	99 90	100 60
" " " " 1867. zárad. 5g	105	106	Pannonia visszab. társ.	980	996	Pesti keresk. bank 6g	102	103
M. k. földm. kötvények temesi 5g	105	106	Concordia malom	403	410	" " " " 5g	101	101 50
" " " " 1867. zárad. 5g	105	106	Első budapesti malom	870	880	" " " " 5g	101	101 50
M. k. földm. kötvények horvát-orosz. 5g	104		Erzsébet malom	242	244	Albina tak. és hitelint. . . 6g	101	102
M. k. földm. kötvények erdélyi 5g	104 25	105	Hengermalom	525	530			
" " " " erdélyi jels. urb. vk. (100 frt 5g)	98 50	99	Lutza malom	252	255			
Szöllődezmavált. kötv. (100 frt) 5g	99	100	Molnárak és sütők malma	353	355			
Pest vár. kölesön 1870. évből 6g	108	107	Pannonia malom	755	760			
" " " " 1871. évből 6g	107 25	109	Viktoria malom	130	132			
Budapest főv. 1860. kölesön 6g	100 75	101 50	"Adria" m. tengeri hajóz. részv. t.	175 50	176 50			
Budapesti bankgyegy. részvényt.	100	100 60	Alföld-fiumei vasut 5g					
Magy. ált. hitelbank	281	281 50	Báttaszék domb.-zakány vasut 5g					
Magy. jels. hitel. II. kib. in. elismv.			Déli vasut 5g					
Magy. lez. s. pénzváltóbank	89 25	89 60	Eszaki vasut 5g	164 50	155 50			
			Erdélyi vasut 5g	172 50	172 50			
			Győr-sopron-ebenfurti vasut 5g					
			Kassa-oderbergi vasut 4g	142	143			
			Magyar galiczi vasut 3g	160 50	161 60			
			M. ny. v. (sz.-győr-grázi vasut 5g)	167 60	158			
			Osztrák államvasut 5g	232 50	233			
			Pécs-barcsi vasut 5g					
			Tiszavidéki vasut 5g					
			Osztr. dunagőzhajózási társ. 5g					

1890/1887.

Hirdetés.

A nagyméltóságú m. kir. Belügyminiszternek 51201 1887. II. sz. a. kelt következő körrendelete szennél közhírré tétetik.

A vasutak mentén már több ízben fordultak elő esetek, hogy gyermekek a sínekre köveket raktak üresorompókkal ellátott átjáróknál, tehát a pályáról úrbelyétől távolabb eső helyen nagyobb méretű köveket a sínek és mérőgerendák közé szorítottak, illetve skeltek, mi által esetleg nagy ezerecsatlenség idézhető elő.

Miután a kiskorúak által elkövetett ilyenmő gyakori és veszélyes cselekmények (például vonatoknak kövekkel való megdobalása stb.) lehetöleg megelőzzenek és ha megtörténtek megtorlandók, mi bünyádon nem történhetik, mert azok az 1878. évi V. t.-sz. 8-a értelmében az életkor 12-ik évének betöltéséig nem bünythetők, s miután az 1879. évi XI. t.-sz. 12. §-a értelmében a felebb idézett határozomány folytán 12 évesnél fiatalabbakkal szemben az 1879. évi XI. t.-sz. 111. §-a sem alkalmazható a kir. járásbírószágok által, az igazságügyi valamint a közmunka és közlekedésügyi m. kir. miniszter urakkal egyetértöleg az alább következők rendelkeznek el:

Azon szülők, rokonok, gyámok vagy felügyelők, kiknek gondjára bízott 12 évesnél fiatalabb gyermekek a vasuti sínekre követ raknak, a vasuti átjárók korlátait felnyitják vagy beteszik, a vasuti jelzőket megfordítva állítják, a vonatokat kövel dobálják s általában hasonló cselekményekkel a vasuti közlekedés biztonságát veszélyeztetik, a kellő felügyelet elmulasztásával kihágást követnek el s az 1887. évi VIII. t.-sz. 2. §-ában jelzett czölakra fordítandó 2 frttól 100 frtig terjedhető bünyítésel, behajthatlanság esetén 12 órától 10 napig terjedhető elzárással foglalkoztatás, a kihágások elbírálására hivatott közigazgatási fokozatos hatóságok által.

Figyelemre méltó, hogy a szülők, gyámok, gondnokok és felügyelők, hogy az életkor 12 évét még be nem töltött gyermekeiket, gyámoltjait, gondnokoltjait vagy felügyeltjeiket a vasuti szerencsétlenségek okozhatóságát a fentebbi bünyítés terhe alatt a legszigorubb házi felügyel. gyakoriságával tartják vissza.

Arad, 1888. július hó 24-én.

A városi tandcs.

Pályázat.

Az államilag segélyezett aradvárosi kereskedelmi akadémiánál a

francia és magyar nyelvnek rendszeresített tanszékére pályázat nyitattik.

A pályázók tartoznak kimutatni, hogy a francia-nyelvnek középiskolákon való tanítására vannak képesítve s hogy e nyelvet szóban és írásban teljesen bírják.

A megválasztandó tanár az első évben 1200 frtnyi fizetéssel ideiglenesen minőségben, lesz alkalmazva, a próbaév sikeres kitöltése után 1400 frtnyi évi fizetéssel véglegesen fog megerősítettetni s nyugdíj tekintetében a városi tisztviselők kötelekébe fölvetetni.

Pályázni öhajtok kellően felszerelt s az aradvárosi kereskedelmi akadémia felügyelő bizottságához címzett kérvényeiket **folyo évi augusztus hó 25-ig** az intézet igazgatójánál nyújthatják be.

Aradon, 1888. július hó 23-án.

Salacz,
polgármester s felügyelő bis. tag.

Italmérési jog bérbeadása.

Néhai 382 3-3
Lukács István
hagyatékaéhoz tartozó

kurticsi regálejog,

folyo évi augusztus hó 1-én d. e. 8 órakor Kurtics községhez tartandó nyilvános árverésen **folyo évi november hó 1-től számitandó 3 (három) évre** bérbe fogadatik.

Árverezni szándékozók tartoznak 160 (százhatvan) forintot bánatpénzül az árverés megkezdése előtt Lukács Gyula urnál letenni. A legtöbbet ígérő köteles lesz bánatpénzét az árveréstől számitandó 8 nap alatt az évi haszonbérösszeg felére kiegészítve készpénzben vagy óvadékképes értékpapirokban óvadékul Lukács Gyula urnál letenni.

Az árverés további feltételei az árverés alkalmával az árverelni szándékozók által betekintheők.

Arlejtési hirdetmény.

A kertesi gör. kel. román templomhoz egy toronynak újbóli építése tárgyában **f. évi augusztus 1-ére** ezennel árlejtési hirdetetik ki. A kiküldési ár a terv és költségvetés alapján a főt. szentszék által 821 frt 13 krban állapítottat meg. Árlejtési szándékozók 10% bánompénzt tartoznak letenni. Terv- és költségvetés és egyéb árlejtési pontozatok a kertesi gör. kel. lelkészi hivatalnál bármikor megtekintheők.

Kertes, 1888. évi július hó 22-én.

Melentie Hada, Stefanu Damaschin,
egyházi gondnok. gör. kel. lelkész.

Pályázati hirdetmény.

A sikulai körjegyzői állás üresedésbe jövén, arra az 1886. évi XXII. t.-sz. 82. §-a alapján ezennel pályázat nyitattik; ezen állásnak választás útján leendő betöltésére határnapul **folyo évi augusztus hó 3-ik napjának d. e. 10 órájig** Sikula községe házához amidőn kitüzöm, egyidejüleg felhívás a pályázni öhajtokat, hogy az 1883. évi I. t.-sz. 6. §-a értelmében felszerelt pályázati kérvényüket a választást megelőző nap d. e. 12 órájig hozzám nyújtsák be.

Borosjenő, 1888. évi július hó 17.

Czárán,
főszolgabíró.

Csak 16 krajczár.

Legolcsóbb bevásárlási forrás.

16 krajczáros

Kockás szövetek. Csikos szövetek. Voilet mosókélmék. Cartonok. Festők. Batiszotok. Oxford. Canavaszok. Chiffonok. Vászna. Törülközők.

16 kr. csak 16 krajczárért.

Ugyazinton nagy választékban és nagy mennyiségben kaphatók: Asztalneműk, ágylakarók, paplanok, csipke, jntte és szövettüggönyök, futószőnyegek, mindennemű vászna, chiffonok, törülközők, canavaszok, csinvatt-butorokélmék, vitorlavászna.

Továbbá legújabb lodenkélmék, beegék, kreppek, áttört, koczkás, csikos és mindennemű ruhaszövetek, fekete ternek, lüszterek.

Azonkívül női, férfi és gyermekcipők, -főrfikalapok, Vászna, battiszt, mell-selyem, fej- és zsebkendők.

Női-, férfi- és gyermekfehérneműk nagy választékban és feltűnő olcsó árára kaphatók:

Milényi Adolf
a kék golyóhoz
kézmű, rövid, norinbergi, fehérnemű és gyermekjáték üzletében
Aradon, főter., 20-ik szám, Arena-épület.

Csak 16 krajczár.

Hirdetmény.

Szerb tövis név alatt ismert Xantium Spinosum kártékony növény tenyészésének ideje bekövetkezvén, a nagymélt. m. kir. földművelés- ipar- és kereskedelemügyi miniszterium 1872. évi 6420. sz. a. kelt. körrendelete alapján felhívattak a ház-, kert- és földtulajdonosok és bérlek, hogy telkeiken, ugy azok előtt az utczán és külső földjeiken mutatkozó szerbtöviset még a mag kifejlődése előtt kiirtassák, a nyár folyama alatt mutatkozó sarju hajtásokat is kivágassák és megsemmisítsék, mert mulasztás esetében a mellett hogy az irtás a mulasztó tulajdonos és bérlek költségére hivatalból fog elrendeltetni, azonfelül a város szegény alap javára 2 frttól 10 frtig terjedő pénzbírságban foglalkoztatni.

Aradon, 1888. június hó 18-án.

Urbányi,
főkapitány.

Hirdetmény.

Arad szab. kir. város községi iskoláinál egy 600 frt évi fizetéssel 200 frt lakbér általánnyal, vagy esetleg természetbeni lakás javadalmazással kapcsolatos

tanítónői állás

üresedésbe jövén, az egy évi kísérlet útján meghívás útján be fog töltetni.

Ennek következtében azon okleveles tanítónőket, kik ezen állást elnyerni öhajtták, ezennel felhívom, hogy pályázati kérvényüket **f. évi augusztus hó 20-ig** hozzám benyújtsák.

Aradon, 1888. évi július hó 20-án.

Salacz,
kir. tanácsos-iskolászéki elnök.

127-1888.

Felhívás.

Az 1883. XLIV. t.-sz. 86. §. d) beakadása értelmében közhírré tétetik; miszerint az 1888. évre kivett összes adók előirattak, minélőgva felhívattik az adóköteles közbnség, hogy adókönyveiket előírás, illetve az esetenként előírt adók összeállítására végezt legkésőbb folyo évi augusztus 15-ig küllönböni bírág terhe alatt az adóügyi osztálynál bemutassák.

Arad 1888 június hó 26-án.

A városi tandcs.

2242-888. számhoz. 36 2-3

Arlejtési hirdetés.

Arad szab. kir. város tekintetes árvaszéke mint gyámhatóság részéről ezennel közhírré tétetik miszerint a néh. Keller József és neje szül. Paraszka Klára aradi volt lakos hagyatékaiban lel ározott különféle házi butorok és felszerelésből álló ingóságok árvaszéki 22+21888. sz. alatti végzés alapján **folyo évi július hó 28-ik napján délelőtt 8 órakor** kezdendő nyilvános önkéntes árverésen a helyszínen, Arad Wesselényi-utca 6-ik szám alatti házban készpénz fizetés mellett legott eladatnak.

Kelt Aradon 1888. július 20-án.

Simon Gabor,
árvaszéki jogyzó mint kiktöltő.